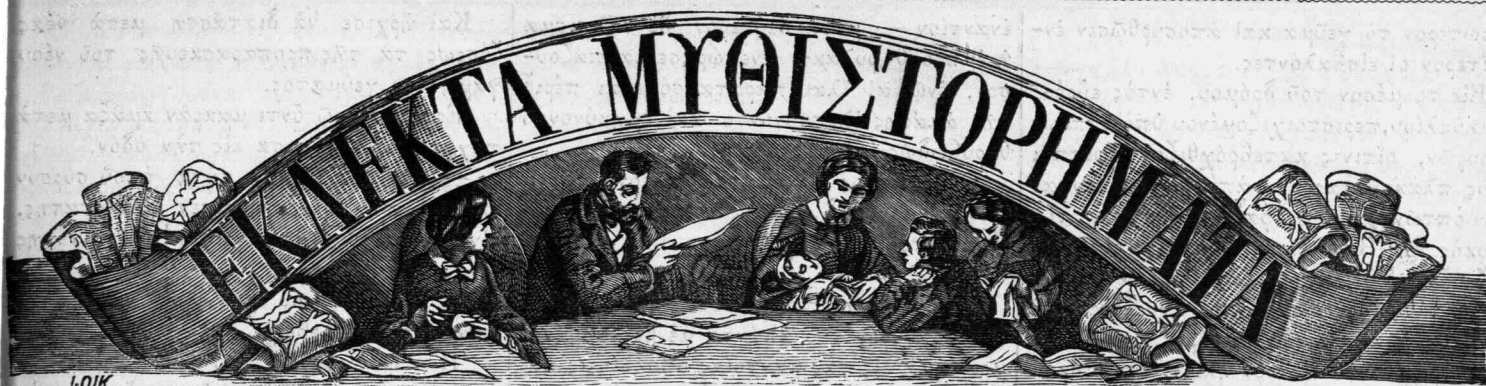

101Κ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μαχέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

πρωληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἔπκυον τὰ ἄσματα καὶ ἡ μουσικὴ. (Κεφάλαιον ΚΑ')

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΧΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἀκόμῃ δὲν εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλή-
ξεώς του ὁ Δεβώτ, ὅτε ἡ εἰσβολὴ ἐπετε-
λέσθη διὰ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων.
Τετρακόσιοι ἢ πεντακόσιοι σωματοφύλα-

κες, ἐκφέροντες κραυγὰς χαρᾶς, ἐπέπεσον
κατὰ τῶν παρεσκευασμένων φαγητῶν, διε-
μέλισαν τὰ κρέατα καὶ ἐξεπωράτισαν τὰς
φιάλας, ἐνῷ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ἔκοπτον τὸν
ἄρτον καὶ ἠρεύνων εἰς τὰς σκευοθήκας ν'
ἀνεύρωσι παροφίδας.

Ὑπῆρχον σωματοφύλακες εἰς τὴν αἰ-
θουσαν, ἐφ' ὧλων τῶν ἐπίπλων, εἰς τοὺς
θαλάμους, εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὰς ἀπο-
θήκας ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς γλῆος εἰς τ'
ἄλση, εἰς τὸ κρηπίδωμα ἐφάνιντο εἰς τὰ
παράθυρα, εἰς τὴν κινητὴν γέφυραν, ἐπὶ

τῶν κιβωτίων τῶν θάμνων, ἅτινα εἶχον
ἀνατρέψει διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς
καθίσματα. Ὅσοι δὲν εὗρον χώρον ἐντὸς
τοῦ πύργου, διεσπάρησαν εἰς τὰς καλλι-
τέρους οἰκίας τοῦ χωρίου, οὗ οἱ κάτοικοι
ἀπηλπισμένοι, διότι ἐστεροῦντο γεύματος
τόσον πλουσιοπαρόχου, τὸ ὅποιον προη-
τοίμασαν καὶ διὰ τὸ ὅποιον εἰργάσθησαν,
ἀλλ' ἀνησυχοῦντες ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ
πλημμύρᾳ ἐκείνῃ τῶν σωματοφυλάκων,
προσέφερον τὰς τραπέζας των καὶ τὰ κα-
θίσματα, ὅσα εἶχον διὰ νὰ τελειώσῃ γρη-

γρωότερον τὸ γεῦμα καὶ ἀποσυρθῶσιν ἐν-
ωρίτερον οἱ εἰσβαλόντες.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ἐντὸς εὐρέος
ἡμικυκλίου, περιστοιχιζομένου ὑπὸ ἱππέων
φρουρῶν, οἵτινες κατεβρόχιζον ἔφιπποι
τοὺς πλακοῦντας καὶ ἀπέσπων πτέρυγας
τῶν ὀπτῶν ὀρνιθίων, ἐφαίνετο ἡ ἀμαξά τοῦ
δουκὸς τῆς Βανδῶμης. Οὐτε κἂν εἶχον ἀ-
ποζεύξει τοὺς ἵππους. Διὰ τῆς ἀνοικτῆς
εὐρείας θυρίδος εἰσῆγοντο ἀχνίζοντα τὰ
πινάκια τῶν φαγητῶν ποτήριά τινα οἶνου,
ἀπαστράπτοντα εἰς τὸν ἥλιον, ἐπὶ δίσκων
ἀνεμένον τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀοράτου κυρίου,
ἀφοῦ δὲ ὁ Γαργαντούας ἤθελεν ἐκφέρει
τὴν ἀπόφασίν του, τὸ ποτήριον πλήρες
εἰσῆγετο διὰ τῆς θυρίδος καὶ ἀπεκομιζέτο
κενόν.

Τὸ ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς γεῦμα τοῦτο ἐν-
ηργεῖτο μετὰ πλήρους σοφιστικῆς καὶ
ἀνελλιπούς ἐθιμοταξίας. Οἱ θεράποντες
ὕπηρετον ἐν γραμμῇ, ὅπως οἱ ἐπίλεκτοι
εἰς τὰ πυρὰ τῶν γυμνασίων. Ἀκρὰ σιγῇ
καὶ μεγαλοπρέπεια ἐπεκράτει. Ὁ Δεβῶτ,
ὅστις ἀπὸ τοῦ παρθύρου παρετήρει τὸ
ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο, ἀλλ' ἀξιοθρήνητον θέ-
μα, εἶδε τελεσθεῖσαν τὴν ἐξαφάνισιν τῶν
ἐκλεκτοτάτων ἐδεσμάτων του, χωρὶς ν' ἀ-
κούσῃ οὐδὲ κἂν τὸν ἦχον τοῦ περονίου
τοῦ πρίγκιπος· ἐπειδὴ δὲ ἡ θυρίς ἡνοίγετο
ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἀμαξῆς, ὁ Δε-
βῶτ οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν εἰσαγω-
γὴν τῶν πλήρων πινάκων καὶ τὴν ἐπιστρο-
φὴν τῶν κενῶν ποτηρίων. Ἡ ἀμαξά ἐκείνη
τῷ ἐφαίνετο Δεβιάθαν, πρὸς δὲ τριᾶκοντα
θεράποντες παρεῖχον τὸ πρόγευμα.

Ἀλλ' ἀντὶ τούτου πόσον ζωηρὸν ἦτο
τὸ περίξ αὐτοῦ θέαμα! πόσαι φιάλαι ἐ-
θραύοντο, ὅποια κλαγγὴ παροψίδων καὶ
ποτηρίων ἀντήχει, ὅποιος κρότος σιαγόν-
ων συγκρουομένων! Ὁκτακόσιοι πεντή-
κοντα σωματοφύλακες καὶ τετρακόσιοι
θεράποντες ἐκαθάρζον ἀπὸ παντὸς ἀξιο-
λόγου ἐδεσματος τὰς τραπέζας, τὰς τόσον
περιέργως παρασκευασμένας, ὑπὸ τοῦ γεν-
ναιοδώρου δεσπότη τοῦ Οὐδάρδ. Ἡμί-
σειαν ὦραν, εἶχεν εἶπει ὁ ταγματάρχης!
οἱ σωματοφύλακες θὰ ἐξήντλουν τὰ πάντα
εἰς εἴκοσι λεπτά.

Διεφιλονεῖκουν ἤδη τὰ ψιχία, ὅτε εἰς
σαλπικτῆς δι' ἣων παρατῶν ἐσάλπισε
τὸ πρόσταγμα τῆς ἐφ' ἵππου ἀναβάσεως.
Ἡ θυρίς τῆς ἀμαξῆς ἐκλείσθη· ὁ κύριος
δούξ εἶχε τελειώσει τὸ γεῦμα του.

Τότε ἐπηκολούθησε φυρμός, δὴ ὁ χρω-
στὴρ τοῦ ἀρίστου τῶν ζωγράφων θὰ ἦδυ-
νάτει νὰ παραστήσῃ πιστῶς ἐν εἰκόνι.

Οἱ σωματοφύλακες, μετὰ τὸ στόμα πλήρες
καὶ μετὰ τὰς χεῖρας κηλιδωμένους ἐκ τοῦ τε-
λευταίου τεμαχίου ὅπερ ἀπεκομίζον, ἔ-
δραμον πρὸς τοὺς ἵππους των, ἐφ' ὧν οἱ
πλεῖστοι ἀνῆλθον δι' ἐνὸς ἄλματος, κατὰ
τὴν μέθοδον τῆς ἱππασίας, ἣν εἶχον δι-
δαχθῆ εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον.

Ἐτέροι ἵππευσαν τῇ βοηθείᾳ τῶν θε-
ραπόντων των, εἴτε διότι εἶχον ζαλισθῆ
ἐκ τῆς ἀφθόνου πόσεως, εἴτε διότι πράγ-
ματι ὁ πολλὰ φαγὼν ζυγίζει περισσότερον
τοῦ νήστεως — καὶ μὴ πρὸς βάρος τῆς
κοινῆς παροιμίας, τῆς διατεινομένης τὸ

ἐναντίον — μετὰ δεύτερον δὲ σάλπισμα
ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀνεχώρησε καλπάζου-
σα, ἐνῷ αἱ ἱλαὶ παρατασσόμεναι περίξ
τῆς ἀμαξῆς ἐλεπτόνοντο καὶ ἐμηνούντο
θορυβῶδως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Οὐδὲ γὰτος θὰ εὗρισκε πλέον τί νὰ
φάγῃ ἐν Οὐδάρδ ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ γεύ-
ματος τοῦ παραγγελθέντος ὑπὸ τοῦ Δε-
βῶτ.

Ὁ δυστυχὴς προμηθευτὴς ἀκίνητος εἰς
τὸ παρὰ θυρὸν του ἀπῆντα με βεβιασμένον
μειδιάμα εἰς τὰς παντοίας ὑποκλίσεις καὶ
τὰς περιστροφὰς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ
τῶν σωματοφύλακων, οἵτινες ἐχαριεντί-
ζοντο διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀκούσιος ἀμφιτρώων ἔσχε
τὴν ἀνταμοιβὴν του. Ὅτε ἡ ἀμαξά δι-
ήλθε πρὸ τοῦ πύργου, κἄτι τι λευκὸν καὶ
εὐσαρκὸν ἐφάνη μέσον τοῦ καταβεβίβα-
σμένου παραπετάσματος τῆς θυρίδος καὶ
ἀπέτεινε χαιρετισμόν, ὅμοιον μετὰ τὴν εὐ-
λογίαν ἐπισκόπου.

Ὁ Δεβῶτ ἐκολακεύθη, νομίσας ὅτι ἦ-
σαν τὰ δύο δάκτυλα τῆς χειρὸς τοῦ κυ-
ρίου δουκὸς τῆς Βανδῶμης. Τινὲς ὅμως
πονηροὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτο εἰς τῶν πο-
δῶν λευκοφαίου κυνός, μεθ' ἧς εἶχε συγ-
γευματίσει ὁ δούξ.

Οἱ δὲ προσκεκλημένοι τοῦ Δεβῶτ, πέντε
ἢ ἑξ δίκανικοι πειναλέοι ἢ τοκογλύφοι,
ἀποσυρθέντες τοῦ ἔργου των, τούτέστι
διαφυγόντες τὴν ἀγχόνην, οἵτινες ἦλθον
διὰ τὸ γεῦμα, οἱ μὲν ἐφ' ἡμιόνων, οἱ δὲ
ἐντὸς παλαιῶν φορεῖων τῆς ἐποχῆς Ἐρ-
ρίκου τοῦ Δ', ἀφοῦ εἶδον τὴν διαρπαγὴν
ἐκείνην, ἀντὶ τῆς ἀπολαύσεως ἣν ὑπεσχέ-
θησαν αὐτοὺς καὶ δι' ἣν τοὺς προσεκάλε-
σαν, ἐπανῆλθον εἰς τοὺς μονήρεις πύργους
καὶ τὰς οἰκίας των, χωρὶς κἂν ν' ἀποχαι-
ρετίσωσι τὸν τεθλιμμένον Δεβῶτ.

ΙΖ'

ΠΩΣ Ο ΔΕΒΩΤ ΜΕΤΕΠΕΣΕΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΛΕ-
ΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ Ε-
ΛΑΦΡΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ.

Ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς ἐξηκολούθει ν' ἀ-
ναμένη τὴν σύζυγόν του καὶ ἤρχιζε ν' ἀ-
νησυχῇ. Ὁ πάρεδρος τὸν παραγόρει δια-
βεβαίων αὐτὸν ὅτι τὸ γεῦμα τόσον καὶ
τόσον θὰ ἐπῆγαινε χαμένον, ἂν ἤθελον
περιμεῖναι τὴν κυρίαν Δεβῶτ, ἐνῷ ἡ ἀ-
κούσιος ἐκείνη φιλοφροσύνῃ, ἡ γενομένη
πρὸς τοὺς σωματοφύλακας, τῷ περιεποιεῖ
πολλὴν τιμὴν καὶ ἐμελλεν ἴσως νὰ τῷ
περιποιήσῃ καὶ ὠφέλειαν.

— Ἄς εἶνε! εἶπεν ὁ προμηθευτὴς μετ'
ἡχηροῦ στεναγμοῦ, ἃς σφάζωμεν τὰ ὑπο-
λειπόμενα ζῶντα ὀρνίθια καὶ τὰ κουνέ-
λια ὅσα μᾶς μένουσιν· ἃς πιάσωμεν μερικὰ
ψάρια· μένουσιν ἀκόμη ἀρκετὰ φαγητά, διὰ
νὰ ὑποδεχθῶμεν ἐπαξίως τὴν σύζυγόν μου.
Φρόντισε νὰ γείνουσιν γρήγορα, πάρεδρε!

— Βλέπω σκόνην πρὸς ἀνατολὰς εἰς
τὸν δρόμον! ἀνέκραξεν ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τοῦ πύργου.

— Βεβαίως εἶνε ἡ σύζυγός μου! εἶπεν
ὁ Δεβῶτ.

Καὶ ἤρχισε νὰ δικτάσῃ μετὰ νέας
ζέσεως τὰ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ νέου
γαμηλίου γεύματος.

Ἐφαίνετο τῷ ὄντι μακρὰν ἀμαξά μετὰ
ταχύτητος τρέχουσα εἰς τὴν ὁδόν.

— Δὲν εἶνε ἄλογα αὐτὰ ὅπου σύρουν
ἐκείνην τὴν ἀμαξάν, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης,
εἶνε μονόκεροι ἢ ἱππόγριφοι! Τί ταχύτης
εἶνε αὕτη!

Ἡ σύζυγός μου βιάζεται νὰ με ἰδῇ,
ἀπῆντησεν ὁ Δεβῶτ.

Ἡ κυρία Δεβῶτ τῷ ὄντι πρέπει νὰ
ἐπείγετο πολὺ, διότι οἱ ἵπποι ἔτρεχον ἀ-
στραπηδόν, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν κατέπεσεν ἄ-
πνους πρὸ τῆς γεφύρας τοῦ πύργου.

Ὁ Δεβῶτ ἔδραμε πρὸς τὴν ἀμαξάν, ἡ-
νοίξε τὴν θυρίδα καὶ ἤρπασεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του τὴν Βιολέτταν, χωρὶς νὰ
παρατηρήσῃ ὅτι αὕτη ἦτο σχεδὸν ἡμιθα-
νής.

Ἐνῷ οἱ ὑπηρετῆται μετὰ σπουδῆς ἐτα-
κτοποιοῦν τὴν αἵθουσαν, ἀκόμη διατε-
λοῦσαν ἐν ἀταξίᾳ, ἕνεκα τοῦ γεύματος
τῶν σωματοφύλακων, ὁ Δεβῶτ κατῳρῶσε
νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν σύζυγόν του εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις τῆς γονυπετῆς παρ' αὐτὴν τῇ
ἀπηύθυνε παντοίας τρυφερὰς ἐρωτήσεις,
ταυτοχρόνως δὲ ἤθελε νὰ μάθῃ διατί
ἔκαμε νὰ σκάσῃ εἰς τῶν ἵππων, ἀξίας τρι-
ακοσίων πιστολῶν.

— Αἱ! κύριέ μου, ἀπῆντησεν ἡ Βιο-
λέττα, διότι με εἶχον περιστοιχίσει ἱπ-
πεῖς· διότι οἱ κύριοι αὐτοὶ ἤθελον νὰ με
συνοδεύσωσιν ἀπὸ πολὺ σιμὰ καὶ διότι,
διὰ νὰ διαφύγω τοὺς ἵππους των, οἱ ὁ-
ποῖοι τρέχουν πολὺ γρήγορα, ἔπρεπε νὰ
κάμω τοὺς ἰδικούς σας νὰ τρέξουν γρηγο-
ρώτερα.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ, καὶ ἄλ-
λοι ἱππεῖς! Μήπως εἶνε σωματοφύλακες;

— Εἶνε ἐπίλεκτοι ἔφιπποι, διοικούμενοι
παρὰ τοῦ κυρίου Βιλλεμύρ καὶ ἔρχονται
ἐδῶ.

— Μὰ τί λοιπόν; ... ὅλη ἡ βασιλικὴ
ἀκολουθία πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Οὐ-
δάρδ; Μήπως σοῦ εἶπαν ὅτι θὰ γευθοῦν
καὶ αὐτοὶ ἐδῶ;

Ἡ Βιολέττα δὲν ἐνόησεν· οὐδ' ἐνδιε-
φέρετο ἄλλως τε νὰ ἐνόησῃ. Ἡ μεγάλη
ωχρότης τοῦ προσώπου της, ὁ περὶ τοὺς
ὀφθαλμούς της μέλας κύκλος καὶ ὁ νευ-
ρικός τρόμος ὁλοκλήρου τοῦ σώματός της
ἐμαρτύρουν ζωηρὰν συγκίνησιν, ἧς τὴν
ἐξήγησιν ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ ὁ Δεβῶτ,
ὅτ' αἰφνιδίως οἱ ἐπίλεκτοι ἐνεφανίσθησαν
πρὸ τοῦ Οὐδάρδ.

— Τί συμβαίνει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον,
κύριε; εἶπεν ὁ ἐπιστάτης προσδραμὼν
πρὸς τὸν Δεβῶτ· μᾶς ἐπνίξαν τὰ στρατεύ-
ματα. Ἰδοὺ οἱ ἐπίλεκτοι καὶ κάτω εἰς
τὴν πεδιάδα ἐκεῖ, πρὸς τὴν Ἐκλούζαν, ὑ-
πάρχει λέγουσιν ἐλαφρὸν ἱππικόν· ὁ κλητῆ-
ρας μου, ὅπου ἔστειλα ν' ἀγοράσῃ ψωμί
εἰς τὴν κωμόπολιν ἐδῶ σιμὰ, λέγει πῶς
εἶδε περισσοτέρους ἀπὸ δέκα χιλιάδες πε-
ζοὺς, οἱ ὅποιοι ἐκαταπατοῦσαν τὰ σπικρὰ
καὶ ἦσαν σκορπισμένοι εἰς τοὺς δρόμους.

— Ποὺ πηγαίνουν ὅλοι αὐτοὶ;

— Εἰς τὴν Βαλενσιέννην, κύριε.

Ὁ Δεβὼτ ἔτυψε τὸ μέτωπον. Ἐνεθυμήθη ὅτι πᾶσαι αἱ προμήθειαι, ἃς εἶχε συναΐξει κρυφίως κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουδοῦ εἶχον μετακομισθῆ εἰς Βαλενσιέννην. Ἡ πόλις αὕτη ἄρα ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον εἰς μεγάλην τινὰ καὶ μυστηριώδη ἐπιχείρησιν μελετηθεῖσαν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ. Συναθροίσας τόσα ἄλγεα ὁ αἰσχροκερδὴς προμηθευτὴς ἐσκέφθη μόνον πῶς νὰ ζύσῃ τὸν πᾶν τῶν σάκκων· ὀλίγον τὸν ἔμελλε διὰ τὸν προορισμὸν τοῦ ἐμπορεύματος.

Ὁ Δεβὼτ, ὅπως ὅλα τὰ χυδαῖα πνεύματα, ἠρκέσθη νὰ μαντεύσῃ, ἢ ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσε κατὰ.

— Ἄς ἀφήσωμεν, εἶπε, τοὺς ἐπιλέκτους, τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν καὶ τὸ πεζικὸν νὰ υπάγουν νὰ συνενωθοῦν με τοὺς σωματοφύλακας εἰς Βαλενσιέννην. Ἡ Βιολέττα ἔφθασεν· ἃς γευματίσωμεν με τὴν Βιολέτταν· ἃς τελώσωμεν τοὺς γάμους μας· αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον παντὸς πιστοῦ ὑπηκόου, ὅταν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐπιχειρῇ πόλεμον.

Ἄλλ' ὁ Δεβὼτ ἔκαμνε τὸν λογαριασμὸν τοῦ χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Οἱ ἔφιπποι ἐπιλεκτοὶ ἦσαν φοβερόν σῶμα, εὐθύς δὲ ὡς ἠκούσθη τὸ πρόσταγμα: "Ἄλτ! ἐν Οὐδάρδ:"

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ διοικῶν αὐτοῦς, ὅστις ἐφημίζετο ὡς εἰς ἐκ τῶν ἱκανωτάτων στρατιωτικῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἔχετε ἐμπροσθέν σας τοὺς σωματοφύλακας καὶ ὀπισθέν σας τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν· τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰς Βαλενσιέννην θὰ εὕρετε τὰ φηγῆτὰ τελειωμένα, ἢ ὅτι δὲν θὰ προφθάσετε νὰ φάγετε μόνον ὅσα ἀπομένουν. Ἀκούσατέ με· εἰσθε ἐν ὅλῳ ἐβδομήκοντα κύριοι καὶ ἑκατὸν θεράποντες· τὸ χωρίον αὐτὸ ἔχει πύργον, ἔπαυλιν καὶ τριάκοντα οἰκίας· θὰ εὕρωμεν ἐδῶ τὸ γεῦμά μας, ἀλλῶς δὲν γίνεται.

Γλῶσσα τοιαύτη εἶνε πάντοτε καταληπτὴ διὰ τὸν Γάλλον στρατιώτην· οἱ ἐπιλεκτοὶ ἀφίππευσαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Δεβὼτ ἰδὼν αὐτὸν ἐφρίκασεν ὅλος. Καὶ δικαίως, διότι ὁ κύριος Βιλλεμὺρ δὲν εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν λίαν ἐνθαρρυντικόν. Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ συνταγματάρχου Ριστόρ, φονευθέντων ἀμφότερων ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιλέκτων κατὰ τὰ ἔτη 1678 καὶ 1684. Ἡλιοκλής, φέρων οὐλὰς εἰς τὸ πρόσωπον, κολοσσὸς τὸ ἀνάστημα, ἄριστος εὐπατρίδης καὶ εἰς τὸ ἔπακρον εὐγενὴς τὸ ἦθος, τοσάκις εἶχε βαπτισθῇ εἰς τὸ φοβερόν πυρ τῶν πολιορκιῶν, ὥστε ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς μισθοφόρον βάρβαρον ἢ γάλλον μαρκήσιον. Ἀπετάθη πρὸς τὸν τρέμοντα Δεβὼτ καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, μαγειρεύετε ἐξαίρετα ἐδῶ... ὡς αἰσθάνομαι.

— Βέβαια, κύριε... νυμφεύομαι... δηλαδή...

— Νυμφεύητι, κύριε, εἰσθε ἐλευθερός· ἀλλὰ δόσατε νὰ γευματίσωμεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς ἐπιλέκτους μου.

— Ἄλλ' οἱ σωματοφύλακες...

— Βασιλικὴ ὑπηρεσία! εἶπεν αὐστηρῶς ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Δεβὼτ προσέκλινε καὶ ἀπήγαγεν ἐν τάχει τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἐκλονίζετο ὑπὸ τὸν ἀμαυρὸν πέπλον τὸν σκέποντα αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλλεμὺρ παρτηρήσας τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἐπτοημένην γυναικα:

— Ἄ! εἶπεν, εἶνε ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνδρες μου ἐπειράζον προ ὀλίγου. Συγχωρήσατε τοὺς ἐπιλέκτους, κύριε! ἀγαποῦν νὰ ζῶσι καλά, ἐνόσω ζῶσιν· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ὅπου εἶνε, τὸ ἡμισυ θὰ πέσῃ εἰς τὴν πρώτην ἐφοδὸν — θὰ συμβῇ τοῦτο ἄρα γε αὐρίον; θὰ συμβῇ ἀπόψε; ὁ Θεὸς μόνος καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ γινώσκουσιν — ἐπωφελοῦνται τοῦ καιροῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσωσι νὰ νυμφευθῇτε ὅταν ἀγαπᾶτε. Τέλος πάντων θὰ γευθῶμεν;

Καὶ μετὰ τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ὁμιλίαν, ὁ διοικητὴς ἔκαμε στροφὴν διὰ τῶν χονδρῶν ὑψηλῶν ὑποδημάτων του. Ἡ Βιολέττα εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξύ. Ὁ Βιλλεμὺρ ἐτοποθέτει τοὺς ἐπιλέκτους του, ἤνοιγε μόνος τὸν τὰ ἐρμάκια καὶ τὰς σκευοθήκας καὶ ἐπεμελεῖτο ὅπως τὰ πάντα διατεθῶσιν ἐν τάξει.

Αὐτὸς διένειμε τὰ τρόφιμα, παρέδωκε τὰς φιάλας καὶ ἔκοψε τὸ ψητόν. Δὲν ἔφησε τίποτε εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας, τίποτε εἰς τοὺς κλωβούς τῶν κονίκλων, τίποτε εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον, τίποτε πουθενά· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τίποτε δὲν ἐπῆγε χαμένον. Εἰς τοὺς θεράποντας μολὶς ἀπέμεινε κατὰ τι νὰ φάγωσιν. Ὁ διοικητὴς ἐγευματίσε με μίαν φρυγανιὰν καὶ με ὀλίγον γλύκισμα. Περαιτωθέντος τοῦ γεύματος ἐχαίρετίσε τὸν Δεβὼτ καὶ διέταξε τὸν σκαλπηκτὴν νὰ σκαλίσῃ τὸ πρόσταγμα τῆς ἐφ' ἵππου ἀναβάσεως. Δὲν εἶχον ἀκόμη οἱ ἄνδρες θέσει τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ὅτε νέαι σκαλίσματα ἀντήχησαν εἰς ἀποστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ χωρίου.

— Δὲν σᾶς τὸ ἀνήγγειλα, κύριοι! εἶπεν ὁ Βιλλεμὺρ πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ παρελκύνοντος ἐνώπιόν του· ἀκούετε τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν; Τί καλὰ ἐκάμαμεν ὅπου ἐγευματίσαμεν! Ἐμπρός!

Καὶ παρῆλθον πρὸ τῆς τελευταίας οἰκίας τοῦ χωρίου Οὐδάρδ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀκριβῶς, δισχιλίοι ἱππεῖς, φέροντες ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου καὶ ἓνα πεζὸν ἕκαστος, διεσπάρησαν πειναλέοι εἰς τὸ ἀτυχὲς χωρίον.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐτηρήθησαν αἱ δικτυπώσεις, ὅπως κατὰ τὰς δύο προηγουμένας ἐπιδρομὰς. Ὁ κύριος δούξ τῆς Βανδῶμης εἶχε προσενηχθῇ ὡς πρίγκηψ· ὁ κύριος Βιλλεμὺρ ἐγευματίσεν ὡς εὐπατρίδης στρατιώτης· τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν εἰσώρμησεν εἰς τὸ Οὐδάρδ ὅπως τὰ πυκνὰ νέφη, ὧν προηγούνται ἀναγγέλλοντα τὴν θύελλαν βρονταὶ καὶ ἀστραπαί.

Τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν ἔπρεπε νὰ σταθμεύσῃ χάριν τροφῆς καὶ καταυλισμοῦ εἰς θέσιν ἀπέχουσαν μίαν λεύγαν τοῦ Οὐδάρδ· ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, δὲν εὗρον ἐκεῖ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο ἐξ ὧν εἶχον

ἀνάγκην, ὁ ταξίαρχος, ὁ διοικῶν τὴν φάλαγγα, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ρυθαντέλ ἀντιστρατήγου, καθυστερήσαντος ἐν τῇ πορείᾳ, εἶχε ζητήσει πληροφορίας καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιμελητείας τῶν τροφίμων εἶχε παργγεῖλαι νὰ μετακομισθῶσι τὰ πάντα εἰς Βαλενσιέννην.

Ὁ ταξίαρχος διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπιμελητὴν διὰ νὰ συνεννοηθῇ προσωπικῶς μετ' αὐτοῦ· τῷ ἀπηντήσαν ὅμως ὅτι ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἐπανηγύριζε τοὺς γάμους τοῦ εἰς πύργον κείμενον οὐ μακρὰν ἐκεῖθεν, ὃν προσφάτως εἶχεν ἀγοράσει.

Εἰς τὴν ἀνάγκην πάντες ὑπήκουσαν· ὁ ταξίαρχος εἶδεν ὅτι ὅπως ἐπισιτίσῃ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς ἵππους ἔπρεπε νὰ ἐξασκολουθῇ τὴν πορείαν μέχρι Βαλενσιέννης· μαθὼν ὅμως ὅτι ὁ πύργος, ἐνθα ἐπανηγυρίζοντο οἱ γάμοι τοῦ ἐπιμελητοῦ εὕρισκετο εἰς τὸν δρόμον του, εἰς Οὐδάρδ, συνέστειλε τὰ χεῖλη, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, καὶ διέταξε τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορεῖαν, μελετῶν ν' ἀποτείνῃ τραχεῖαν ἐπιπληξιν πρὸς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν οἱ προμηθευταὶ τοῦ στρατοῦ δὲν χαιροῦσι τὴν συμπάθειαν τῶν πρὸ αὐτῶν διατρεφόμενων. Οὐδέποτε δάκνων τὸν ἄρτον ἢ μασσῶν τὴν ὀρυζάν του ὁ στρατιώτης παραλείπει τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταρασθῇ τὸν ἐπιστάτην ἢ τὸν προμηθευτὴν. Τὸ τοιοῦτο ὅπως δὴ ποτε τοὺς παρηγορεῖ, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ προμηθευτὴς ἐπωφελεῖται ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ παραμελήσῃ ἔτι μᾶλλον καὶ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα. Ρητέον ὅμως ὅτι τὸ ἐπαγγέλμα αὐτὸ εἶνε ἐπικερδές, δὲν εἶνε ἀπληλαγμένον κινδύνων, ὁ δὲ ἐπιμελητὴς ἐκεῖνος τῆς Πικαρδίας ἐμφρόνως ἀπήντησεν ὅτε τὸν ἡρώτων διατί ἔσπευδε τόσον νὰ πλουτήσῃ:

— Ἄν δὲν ἔσπευδα, δὲν θὰ ἐπρόφθαναν νὰ σχηματίσω περιουσίαν πρὶν ἀπαγχονισθῶ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ' τοῦ Δικαίου, ὅστις ἦτο ἡγεμὼν ἅμα καὶ στρατιώτης ἐκ τῶν γενναιοτέρων καὶ ὅστις θὰ καθίστατο ἐξοχος στρατηλάτης, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον ὀκνηρός, πολλοὶ ἐπιμεληταὶ τῶν τροφίμων ἀπηγγονίσθησαν. Εἶχε τότε προσφάτως καθιερωθῇ τὸ σύστημα τῆς προμηθείας καὶ ἐπιμελητείας· ὁ ἐπιμελητὴς ἦτο γλίσχρος, ὁ δὲ στρατιώτης παράφορος· ὁ πρῶτος ἐκερδοσκόπει ἐπὶ βλάβῃ τοῦ στομάχου τοῦ δευτέρου· οὗτος δ' ἐξεδικεῖτο ἐπὶ τῆς καρωτίδος ἀρτηρίας τῆς πρώτης. Καὶ ὁ μὲν Ρισελιὲς ἠνείχετο τὰ γενόμενα· ἀλλ' ὁ κύριος Φουκέ, οἰκονομολόγος πεπολιτισμένος, ἀπηγόρευσε νὰ ἀπαγχονίζωσι τοὺς ὑπαλλήλους του, χάριν τῆς φιλανθρωπίας. Ὁ Λουδοῦς, ἀγαπῶν μὲν τοὺς στρατιώτας, ἐπροστάτευσε οὐχ ἥττον τοὺς ἐπιμελητάς, χάριν τῆς πειθαρχίας καὶ χάριν φιλοτιμίας ἐπίσης, διότι αὐτὸς τοὺς εἶχε διορίσει. Εἰς τὸν πόνον ὥστε τὸ μῆσος, ἀτελῶς ἱκανοποιηθέν, ηὔχθη καὶ ἐκάρδοκε τὴν εὐκαιρίαν.

Εἰς τὴν παρούσαν δὲ περίστασιν ἡ εὐκαιρία παρυσιάζετο λαμπρά. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσωσιν ὁδοιπορίαν ἐπίπονον, αἰ-

φινιδίως διαταχθεῖσαν· ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ ἐπιβάλλων εἰς τοὺς στρατιώτας τοιαῦτα κοπιώδη γυμνάσματα, πρέπει νὰ φροντίζη καὶ περὶ τῆς διατροφῆς των. Νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει, λέγει ἡ παροιμία.

Ταῦτα διελογίζετο ὁ ταξίαρχος, ὁ διοικῶν τὴν φάλαγγα, ταῦτα ἐπανελάμβανον οἱ ἱππεῖς καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἱππῶν των πεζοί, ὅτε ἔφθασαν εἰς Οὐδάρδ.

Ἡ ἡμέρα ἀπέκλινε πρὸς τὴν δύσιν· οἱ ἱπποὶ ἦσαν περίρπουτοι ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ οἱ ἄνδρες ἦσαν ὠχροὶ ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς ὀργῆς. Ὁ ταξίαρχος, ἔμπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ πύργος ἦτο ἡ κατοικία ἡ μᾶλλον ἀρμόζουσα δι' ἓνα προμηθευτήν· διὸ προυχώρησε μέχρι τῆς κινητῆς γεφύρας, ἣν εὗρεν ἀνεσηλωμένην.

Ὁ Δεβὼτ ἤρχιζε νὰ βαρύνηται τὰς ἐπισκέψεις τῶν στρατιωτικῶν, καὶ κύριος τῆς ιδιοκτησίας του, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ οἴκου του καὶ νὰ παρατηρῇ διαβαίνοντα τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Πλὴν ἄλλως ἐσκέπτετο ὁ ταξίαρχος. Ἐφίππος ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου του τὸ δρύφακτον κράζων :

— Αἶ, σύ!.. κύριε ἐπιμελητά!

Πέριξ αὐτοῦ συνεσπειροῦντο περὶ τοὺς τεσσαράκοντα ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί, μετὰ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ τριχώχου πίλου καταβιβάσμεν ἐπὶ τοῦ μετώπου των, μετὰ τὸ ὅμμα βλοσυρὸν, μετὰ τὸ ἦθος ὀργίλον.

Ὁ Δεβὼτ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ὅπσινθεν τοῦ ὁποίου ὠχυροῦτο.

— Τί εἶπατε, κύριε; ἀπήντησε δειλῶς.

— Κύριε, ἔκραζεν ὁ ταξίαρχος, εἰσθε ἐπιμελητῆς τῶν τροφίμων;

— Μάλιστα, κύριε.

— Σεῖς ἐλάβετε τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πεντήκοντα δύο παραγγελίαν, διὰ τὴν τροφοδοσίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ κατὰ πρῶτον, σὲ παρατηρῶ, κύριε ἐπιμελητά, ὅτι δὲν εἰσθε εὐγενής. Δὲν ὁμιλοῦν πρὸς ἓνα ταξίαρχον τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τρώγλην των, ὡσὰν σκύλος ὁποῦ γαυγίζει τοὺς διερχομένους διαβάτας. Ἐξέλθετε νὰ σὲς ἰδοῦμε καὶ λιγάκι καὶ καταβιάσαστε τὴν γέφυραν. Μήπως φέρομεν στολὴν λευκὴν διὰ νὰ μᾶς ἐκλάβης ὡς Ἰσπανούς; Κυτάξατε τὰ ἱμάτιά μας εἶνε ἐρυθρὰ καὶ τὰ σειρήτια ἀρκετὰ στιλπνὰ, ὑποθέτω, ὥστε νὰ μᾶς ἀναγνωρίσετε ὅτι εἴμεθα τὸ γαλλικὸν ἐλαφρὸν ἱππικόν.

Ὁ Δεβὼτ ἐκλινεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ὅσον περισσότερον ἡδύνατο καὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ μένῃ ἐγκλειστος, ὅτι διήλθον οἱ σωματοφύλακες κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν οἱ ἐπίλεκτοι, τὸ δὲ χωρίον καὶ ὁ πύργος ἐλεηλατήθη παρ' αὐτῶν.

— Πάντα ταῦτα δὲν ἐνδιαφέρουσι τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, ἀπήντησε μετ' ὀργῆς ὁ ταξίαρχος· ἔπρεπε νὰ μᾶς ἔχετε τροφὴν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Εἶνε σημεῖωμένον εἰς τὸ φύλλον τῆς πορείας μου καὶ ἡ τροφὴ μᾶς ἔλειπεν.

— Κύριε, ἔλαβον διαταγὴν νὰ μετακομίσω ὅλα τὰ τρόφιμα εἰς Βαλενσιέννην.

— Δεῖξατέ μου τὴν διαταγὴν σας, κύριε.

— Ἡ διαταγὴ ἦτο προφορικὴ· μοῦ τὴν ἔφερον εἰς ἱππεὺς τῆς δημαρχίας τῆς Βαλενσιέννης.

Ἡ ἀπάντησις ἐθεωρήθη ἀτυχὴς καὶ ἐξήγειρε θυελλαν εἰς τὸν ὁμίλον τὸν περιτοιχίζοντα τὸν ταξίαρχον.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! προχωρήσατε, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Δεβὼτ, καὶ καταβιάσαστε τὴν γέφυραν· ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως!

— Ἀλλά, κύριε, εὐρίσκομαι εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Θέλω νὰ εἰσέλθω διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς οἰναποθήκας σας.

— Εἶνε ἀδειαναί.

Γνωρίζομεν πόσην ἀξίαν ἔχει αὐτὴ ἡ λέξις, κύριε ἐπιμελητά· ἀνοίξατε ἡ ἀλλέως κυριεύω τὸν πύργον διὰ τῆς βίας καὶ τότε ἀλοίμονον!

— Ἐρχομαι, κύριοι! εἶπεν ὁ Δεβὼτ δακρυρροῶν.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους! ἀνέκραζαν οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ὁμίλον γύπες.

Ἐν τούτοις ὁ Λαγκομπέρζ προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὸν φίλον του, νέον Ρήγουλον, παραδιδόμενον ἐκουσίως εἰς τοὺς πειναλέους ἐχθρούς. Ἡ Βιολέττα, περιορισθεῖσα ἐντὸς θαλάμου προφυλασσομένου διὰ κινγκλίδων, οὐδὲν ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔξω.

— Θὰ χαθῇτε ἂν ἀνοίξετε, ἔλεγεν ὁ πάρεδρος πρὸς τὸν πυργοδεσπότην. Αὐτοὶ οἱ ἱππεῖς εἶνε τίγρεις.

— Κύριε, φύγετε ἀπὸ μίαν κρυφὴν θύραν, ἔλεγεν ὁ ἐπιστάτης· θὰ σὲς συνοδεύσωμεν ὅλοι· εἶνε τὸ μόνον μέσον σωτηρίας.

— Μὴ μὲ ἀφήσης μόνον, ἔλεγεν ὁ Λαγκομπέρζ κρατῶν τὸν Δεβὼτ ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ του ἱμάτια, θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς οἰκοδεσπότην καὶ θὰ μὲ κακοποιήσουν ἀντὶ σοῦ.

Ἐκάστη τῶν παραινέσεων τούτων ἐπληξανε τὴν ὠχρότητα τοῦ προμηθευτοῦ· ἀπὸ ὠχροῦ ἐγένετο κίτρινος καὶ ἤδη καθίστατο πράσινος.

Κτύπημα ἰσχυρὸν κατένεχθεν κατὰ τοῦ ἄκρου τῆς γεφύρας ἔκαμε τὸν Δεβὼτ ν' ἀνασκιρτήσῃ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ προβῇ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὁ πάρεδρος καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐδραπέτευσαν ἀνδρείως διὰ τῆς κρυφίας θύρας. Ὁ Λαγκομπέρζ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Αἱ ἀλύσεις ἔτριξαν καὶ ἡ γέφυρα κατεβιάσθη. Ὁ Δεβὼτ προυχώρησε μετὰ προσήνης ἦθος, ἀλλὰ μετὰ τὴν καρδίαν πάλλουσαν καὶ εἶχεν ἤδη ἔτοιμον εἰς τὰ χεῖλη προσφώνησιν κολακευτικὴν ἅμα καὶ θρηνώδη. Ἀλλ' εἴκοσι ἄνδρες ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησαν πρὸς τὸν ταξίαρχον.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ὁμοιάζον πρὸς τὸν θηρευτικὸν κύνα, ὅστις ἀρπάζει τὸν λαγῶν καὶ ἐπιθέτει ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς του στήλης σιαγὸνα ἀβλαβὴ ἀκόμη, ἀλλ' ἐ-

τοίμην πάντοτε εἰς ἐν προστακτικὸν βλέμμα τοῦ κυρίου του νὰ ἐμπηχθῇ ὡς εἴκοσι ὁμοῦ ἐγχειρίδια εἰς τὰς σπαιρούσας σάρκας.

— Ἐξαίρετα! εἶπεν ὁ ταξίαρχος· κρατεῖτέ τον καὶ ἄς μὲ παρακολουθήσωσι μερικοὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας ὅπου θὰ κάμω ἔρευναν.

— Κύριε, κύριε! ἀνέκραζεν ὁ ταλαίπωρος Δεβὼτ, δὲν ἔχω οὔτε μίαν οὐγγίαν ἀλεύρου, οὔτε ἓνα κόκκον κριθῆς, οὔτε ἓνα κόκκαλον, οὔτε μίαν σταγὸνα οἴνου!.. Μοῦ τὰ ἐπῆραν ὅλα!

— Ἰσα, ἴσα!... θ' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀκεραιότης σας καὶ ἡ ἀθωότης σας καὶ θὰ σὲς δώσωμεν πιστοποιητικόν.

Καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς προυχώρησαν.

— Κύριε, ἔχω τὴν σύζυγόν μου, τὴν νέαν σύζυγόν μου, ἀσθενῆ, θὰ τὴν κάμετε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον.

Ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀπήντησαν εἰς τὴν ἀπέλπιδα ταύτην ἱκεσίαν. Οἱ παράφοροι νέοι στρατιῶται ἐγένοντο ἀγριώτεροι εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Ἄλλ' ὁ ταξίαρχος συνεκινήθη αἰσθανθεὶς οἶκτον· ἦτο πεντηκοντούτης καὶ εἶχε νυμφευθῇ πρὸ ἑξ ἑβδομάδων.

Αὐτὸ διαφέρει, εἶπεν ἐκτείνων τὸν βραχίονα ὡς φραγμὸν μετὰ τοῦ πύργου καὶ τῶν ἐπιδρομέων· θὰ σεβασθῶσι τὴν σύζυγόν σου, κύριε ἐπιμελητά.

Οἱ ἀλαλαγμοὶ μετετράπησαν εἰς ψίθυρον ἐχθρικὸν κατὰ τοῦ ταξίαρχου.

— Ἀ, γὰρ νὰ σὲς πῶ! εἶπεν οὗτος, ἐγὼ προστάζω ἐδῶ μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβω σημείωσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀπειθῶν διὰ νὰ τὰ παραδώσω πρὸς τὸν στρατηγόν;

Ὁ κύριος Ρυβαντέλ δὲν ἔπαιζεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας· οἱ παράφοροι ἐγόγγυσαν ταπεινότερον· οἱ στόμαχοι μόνον παρεπονούντο.

Ἀλλὰ παρεκτός τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἱππέων ὑπῆρχον καὶ οἱ δισχίλιοι πεζοὶ σκαπανεῖς, οὓς εἶχον φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἱππῶν των.

Ἦσαν χωρικοὶ κακὸτροποὶ, ἀγέρωχοι καὶ αὐθάδεις, διότι ἐγένοντο στρατιῶται. Οὗτοι ἐγόγγυσαν, διότι ἐπὶ στιγμὴν ἤλπισαν ἐπὶ τὴν διαρπαγὴν τοῦ πύργου.

Ὁ ταξίαρχος δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἰσχυρᾶς θελήσεως, ὡς ὁ κύριος Βιλλεμύρ· ἐκλονίσθη ἐκ τοῦ θυροῦ τῶν παραπόνων καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ εὐχαριστήσῃ ὁ-λους :

— Κύριοι, ἔσχε τὴν ἀπροσύννην νὰ εἴπη, θὰ ἐπισκεφθῶ τὴν οἰκίαν μετὰ δύο ἀξιωματικούς· ἂν εἶνε κενή, ὡς διατείνεται ὁ οἰκοδεσπότης, θ' ἀναχωρήσωμεν· ἐὰν ὄχι, σημείον ὅτι εἶνε φανερά προδοσία καὶ τότε πλέον!..

Ἡχηραὶ ἐπιδοκιμασίαι ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους. Διὰ τοὺς πεζοὺς ἐσήμαινον : ὑπάρχει βεβαίως προδοσία καὶ ὁ ἐπιμελητῆς θ' ἀπαγχονισθῇ.

Τὰ πλήθη δὲν ἀκούουν ἀκριβῶς καὶ κατὰ πάντα τοὺς ἀγορεύοντας πρὸς αὐτὰ ρήτορας· πᾶσα συμβουλὴ, ἀπαρέσκουσα αὐτοῖς, χάνει τὴν σημασίαν καὶ μετα-

βάλλει τὸ νόημά της, ἔως νὰ φθάσῃ μέ-
χρις αὐτῶν. Οἱ ἵπποις ἀνέμενον βομβοῦν-
τες, ἔως οὗτο νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἔρευναν ὁ
ταξίαρχος. Διὰ μόνης τῆς παρουσίας αὐ-
τῶν ἀνεχάιτιζον τοὺς πεζοὺς, ὅτε δὲ μετὰ
ἡμίσειαν ὥρην ὁ ἀρχηγὸς ἐπιστρέψας ἐ-
βεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν εὔρεν ἀπὸ τῆς σιτα-
ποθήκης μέχρι τοῦ οἰνώνος, ἐπίστευσαν
τοὺς λόγους του, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ
ἐν τῷ μεταξὺ οἱ χωρικοὶ τοῦ Οὐδάρδ εἴ-
χον διηγηθῇ πρὸς αὐτοὺς τὴν λεηλασίαν
τῶν σωματοφυλάκων καὶ τῶν ἐπιλέκτων.

Ἐν τούτοις ἡ δικαιολογία αὕτη, ἡ ἱ-
κανὴ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς στομάχους
τῶν νοσημόνων, δὲν ἤρκει νὰ δώσῃ δύναμιν
εἰς τοὺς ἵππους. Ὁ ταγματάρχης, ὁ δια-
ταχθεὶς νὰ δώσῃ τὸ πρόσταγμα τῆς πρὸς
τὴν Βαλενσιέννην πορείας, διέκοψεν εὐσε-
βάστως τὸν ἀνώτερόν του διὰ τῆς ἐξῆς
πρακτηρήσεως :

— Κύριε, οἱ ἵπποι δὲν ἀντέχουσι πλέον.

— Ἀλλὰ, κύριε ταγματάρχα, ἀφοῦ ἐδῶ
δὲν εὐρίσκεται τίποτε, ἀφοῦ ἡ χορτονομὴ
εὐρίσκεται εἰς Βαλενσιέννην, πρέπει νὰ ὑ-
πάγωμεν ἐκεῖ.

— Κύριε, καὶ ὁ ἕνας ἵππεὺς εἶνε πάρα
πολύ διὰ τὰ ζῷά μας, τὰ ὅποια δὲν ἡμ-
ποροῦν νὰ πάρουν τὰ πόδια των· ἀλλὰ
διπλοῦν φορτίον δὲν ἡμποροῦν νὰ φέρουν·
πρέπει νὰ πεζεύσουν οἱ σκαπανεῖς.

— Ἔστω ἅς πεζεύσουν οἱ σκαπανεῖς !
εἶπεν ὁ ταξίαρχος μετὰ τῆς εὐχαριστή-
σεως, μεθ' ἧς πᾶς ἀξιοματικὸς τοῦ ἱππι-
κοῦ ἀπαλλάσσεται τῶν πεζῶν.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐπαρηγόρησε τοὺς
ἵππους διὰ τὴν νηστείαν των. Οἱ νεαροὶ
ἐκεῖνοι εὐπατρίδαι εἶχον πολὺ ὑποφέρει ἐκ
τῆς ἐπαφῆς τῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ ἔ-
σφιγγον αὐτοὺς πολλάκις ὅτε ὁ ἵππος
ἐκάλπαζεν.

Ἔσπευσαν ν' ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθέ-
ραν κατοχὴν τοῦ ἵππου των καὶ ἀπεμα-
κρύνθησαν τοῦ Οὐδάρδ σχεδὸν μὲ τόσην
χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ των, ὅσην σχε-
δὸν ἡσθάνετο καὶ ὁ Δεβῶτ, τὸ ἄθῳον
θύμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἀκούων τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος,
βλέπων τοὺς ἵππους ἀναβαίνοντας ἐπὶ τῶν
ἵππων, αἰσθανόμενος τὸν κλονισμόν, τὸν
προερχόμενον ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τῶν δι-
σχιλίων τετραπόδων, ὁ Δεβῶτ ἀναντιρρή-
τως εἶχεν εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ αἰσθάνη-
ται χαρὰν ὑπέροχον· ἀλλὰ δὲν παρετή-
ρησε τὰ μελανά καὶ σιωπηλὰ πλήθη, ἅ-
τινα εἶχον ἀπομείνει ἐν τῷ σκότει τῆς νυ-
κτός ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ἀφοῦ ὁ θόρυβος τοῦ καλπασμοῦ, ὃν
τόσον καλῶς ἀπεμνήθη διὰ τοῦ στίχου
τοῦ ὁ Βιργίλιος, ἐξησθένησεν ἄρκετά, ὁ
πάρεδρός καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐπέστρεψαν
πρὸς τὸν πυργωδεσπότην. Ἐρρίπτετο ὁ εἰς
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου. Ὁ Λαγκομ-
πέρζ θὰ ἐνηγκαλιζέτο καὶ αὐτὸν τὸν Βε-
λαίρ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Γρήγορα ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· ση-
κώσατε τὴν γέφυραν. Ἐχρειάσθη ἀπὸ εὐ-
γένειαν νὰ τὴν ἀφήσῃ καταιβασμένην,
ἐνόσῳ οἱ κατηραμένοι ἐκεῖνοι ἵπποις ἦσαν
παρόντες· κατηραμένοι, ὁ λόγος τὸ ἔχει,

διότι πραγματικῶς ἐφάνησαν εὐγενέστα-
τοι, ἀφοῦ ἔφυγαν.... Ἀλλὰ τέλος πάν-
των σηκώσατε, τὴν γέφυραν· βιάζομαι νὰ
μείνω μόνος μέσα εἰς τὸ σπίτι μου, νὰ
ἐλευθερώσω τὴν καϋμένη τὴ γυναικά μου
ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὴν ἔχω κλεισμένη, καὶ νὰ
μάθω διατί ἦτο τόσο λυπημένη, τόσο
ὠχρά, διατί...

Διεκόπη ὁ ἀτυχὴς ὑπὸ καταχθονίου
κρότου. Οὕτω τὴν νύκτα μυκῶνται τὰ
λασπώδη κύματα τῶν ποταμῶν, ὅτε κα-
τακλύζουσι τὴν πεδιάδα, ἀποκλείουσι τὰ
χωρία, ἀνέρχονται παφλάζοντα κατὰ τῶν
τοίχων καὶ καταπίπτουσιν ὡς φοβεροὶ κα-
ταρράκται εἰς τὰς οἰκίας, ἃς πνίγουσιν
ὁμοῦ μὲ τοὺς κατοίκους.

ΙΗ'

Ο ΔΕΒΩΤ ΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗΝ

Οἱ πεζοὶ σκαπανεῖς εἶχον ἀπομείνει μόν-
νοι μὲ ἓνα ὑπαζιωματικόν, τὸν ὅποιον
τὸν εἶχεν ἀφήσει πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ
πρόληψιν ἀπὸ τῶν παρεκτροπῶν. Λίαν θὰ
παρεγνώριζε τὸν συρφετὸν ἐκεῖνον, ὅστις
ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ἐνεφορεῖτο ἰδεῶν εἰρη-
νικῶν, ὡς ποιμνιον προβάτων. Οἱ σκαπα-
νεῖς, οἵτινες δὲν ἦσαν τὸ ἄνθος τῆς Πι-
καρδίας, τοῦ Βερρὺ καὶ τοῦ Ποατού, ἐνε-
θυμήθησαν ὅτι εἶχε γείνει λόγος περὶ προ-
δοσίας καὶ τιμωρίας· ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀ-
πέναντι εἰς πύργος καὶ ἐντὸς τοῦ πύργου
ὁ ἐπιμελητὴς τῶν τροφίμων, δηλαδὴ ὁ
κοινὸς ἐχθρὸς, ἀφοῦ δὲ διεσκέφθησαν ἐπ'
ὀλίγας στιγμὰς καθ' ὁμίλους, ἀποτελου-
μένους ἐκ συμπατριωτῶν, ἐπέπεσον ὡς
θάλασσα ἀπαλλασσμένη τοῦ φραγμοῦ,
κατὰ τῆς ἀναβιβαζομένης τότε γεφύρας.

Ἔπεσον τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ρύακα,
ἀλλὰ δὲν ἦτο βαθὺς ἄρκετά, ὥστε νὰ πνι-
γῶσιν· ἐξ ἄλλου περιεπλέχθησαν εἰς τὰ
δίκτυα καὶ αἱ χεῖρές των συνήντησαν κα-
λαμωτὰς παρὰ τὰς ὄχθας.

Δίκτυα ! . . λοιπὸν ἡδύναντο νὰ πιά-
σουν ψάρια ! . . Οἱ κάτοικοι τοῦ Ποατού,
οἱ τῶν πεδινωτέρων μερῶν, εἶνε κατ' ἐξο-
χὴν ἰχθυοφάγοι. Ἦρχισαν νὰ λεηλατῶσι
τὸν ποταμὸν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε
οὔτε εἰς κωδιός, οὐδὲ εἰς ἔγγελος, ἴσος τὸ
πάχος μὲ βελόνην διὰ πλέξιμον, οὐδὲ ἓν
τριγλίον, ἀνάλογον τὸ πάχος πρὸς κωδιὸν
ἐξ ἐβδομάδων, διέφυγε τὴν ἄγρην.

Ἐν στίφος ὠρμησεν εἰς τὰς ἀποθήκας,
ἕτερον δὲ στίφος ἤρχισε νὰ διαρρηγνύῃ τὴν
θύραν τῆς κυρίας κλίμακος, ἣν ὁ Δεβῶτ
ιδὼν τὸν κίνδυνον ἐπρονόησε νὰ κλείσῃ καὶ
νὰ στερεώσῃ διὰ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ.

Ἦκούοντο ἤδη αἱ ἐπώδυναι κραυγαὶ
τῶν ὑπηρετῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τοῦ
ἀγρίου πλήθους, αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπηρε-
τριῶν, αἵτινες κατεπτοημέναι ἔτρεχόν ὡς
νυκτερίδες ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς διαδρόμους·
ἤδη ἀνῆπνόντο κηρία τινα, ἅτινα ἔμελλον
νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐμπρηστικούς πυρ-
σούς, ὅτε ἡ θύρα διερράγη καὶ ὁ Δεβῶτ
ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν μανιωδῶν
ἐκείνων, καθ' ἣν στιγμήν προσπαθεῖ νὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκειτο ἡ σύ-
ζυγός του διὰ νὰ κρυβῇ πλησίον της.

Συλληφθεὶς, συρόμενος, φερόμενος ἐπὶ
τῶν ὤμων τῶν ἀχρείων ἐκείνων, ἡ ἐξαφα-
νιζόμενος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὅτε κατήρ-
χοντο τὴν κλίμακα, δερόμενος, σφιγγό-
μενος, νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν, ἐξήνεγκε
κραυγὴν παρὰ τὸν τόσον ὀξεῖαν, τόσο
θρηνώδη, ὥστε ἀντήχησεν ὅλος ὁ πύργος.

Ἡ Βιολέττα ἀκούσασα τὴν κραυγὴν,
ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς κρύπτης της, ἐξῆλθε
καὶ παραφερομένη ὑπὸ μεγαθύμου ὀργῆς,
ἤνοιξε, παρὰ τὰς προσπαθείας δέκα ἀν-
δρῶν ζητούντων νὰ τὴν ἐμποδίσωσι, πα-
ράθυρον βλέπον πρὸς τὴν τάφρον τοῦ
πύργου.

Ἐνῷ ἡμύνητο μανιωδῶς, διέκρινε τὸν
Δεβῶτ συνταρασσόμενον ὑπεράνω τῶν ἀ-
ποκομιζόντων αὐτὸν βραχιόνων· εἶδε σχοι-
νίον κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν βρα-
χιόνων τῆς γεφύρας καὶ ἀπελπισ, ἔξω
φρενῶν, συνήθροισε πάσας τὰς δυνάμεις
της καὶ ἔκραξε :

— Βοήθειαν ! . . μὰς φονεύουν ! . . βοήθειαν !

Καὶ ἔδρακνεν ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας ἐκεί-
νων, οἵτινες προσεπάθουν μανιωδῶς νὰ
κλείσωσι τὸ στόμα της καὶ νὰ τὴν ἀπο-
μακρύνωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ἦτο καιρὸς· σιγὴ φρικτὴ ἤρχιζεν ἤδη
νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ πλῆθος, ἡ σιγὴ, ἡ
προηγούμενη τοῦ φόνου καὶ συνοδύουσα
τὴν ἀποτρόπαιον προπαρασκευὴν αὐτοῦ.

Αἰφνης φωνὴ βροντώδης ἠκούσθη ἐν τῇ
νυκτὶ ὡς ἔκρηξις τουφεκισμοῦ, δύο ἵπποι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος τρέχοντες, εἰ-
σεχώρησαν μετὰ τὸ πλῆθος.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Λαβερνῇ !
εἶπεν ἡ φωνή, κάποιον σκοτώνουν ἐδῶ,
νομίζω.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου· ἅς ἐφορ-
μήσωμεν, ἅς φονεύσωμεν αὐτὸν τὸν συρ-
φετὸν.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ ! ἐπιθύρισαν οἱ
σκαπανεῖς τρεπόμενοι εἰς φυγὴν, εὐθύς ὡς
ἀνεγνώρισαν τὸν στρατηγόν.

Ἔπεται συνέχεια.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώ-
νοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ
εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησόμενους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*,
τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*,
τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*,
Μεθύσου Τέλος, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ
τὴν *Ζηλοτυλίαν*.